

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3150/2532

กรมส่งเสริมการเกษตร โจทก์ นาย เจียม ม ชู ทอง กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 165, ป.พ.พ. มาตรา 1754, ป.รฎ. มาตรา 118, ป.รฎ. มาตรา 121

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์เป็นกรมในรัฐบาล มิได้ทำการขายปุ๋ยแก่บุคคลทั่วไปแต่รัฐบาลได้จัดทำโครงการช่วยเหลือเกษตรกรโดยให้โจทก์จัดหาปุ๋ยมาขายแก่เกษตรกรในราคาถูก การขายสินค้าของโจทก์มิใช่เป็นการหากำไร โจทก์จึงมิใช่พ่อค้าตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 165(1) ทั้งมิใช่เป็นบุคคลผู้ประกอบกิจการตามมาตรา 165(2) ไม่อยู่ในบังคับของอายุความตามมาตราดังกล่าว และเป็นกรณีไม่มีกฎหมายบัญญัติเรื่องอายุความไว้โดยเฉพาะ จึงต้องถืออายุความ 10 ปี ตามมาตรา 164 ก.ทำหนังสือรับสภาพหนี้ต่อโจทก์ไว้ภายในอายุความ จึงทำให้อายุความสะดุดหยุดลง ต้องเริ่มนับอายุความใหม่ตั้งแต่วันที่เหตุที่ทำให้อายุความสะดุดหยุดลงสิ้นสุดไป คือวันสิ้นกำหนดที่ ก.สัญญาว่าจะนำเงินมาชำระหนี้ จำเลยที่ 6 ถึงที่ 10 ทำหนังสือค้ำประกันต่อโจทก์ในหนี้ที่ ก.กู้ยืมเงินจากโจทก์ หนี้ดังกล่าวโจทก์ให้กู้ยืมเพื่อเป็นทุนหมุนเวียนช่วยเหลือชาวนา ถือได้ว่าเป็นการที่รัฐบาลให้ราษฎรกู้ยืมเพื่อการเกษตรกรรมการค้ำประกันหนี้ของจำเลยที่ 6 ถึงที่ 10 เนื่องจากการดังกล่าว จึงได้รับยกเว้นไม่ต้องเสียอากรตามบัญชีอากรแสตมป์ข้อ 17 ช้อยกเว้น (ก.) แห่งประมวลรัษฎากร

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า นายแกลบ ชูทอง สามีจำเลยที่ 1 เป็นประธานกลุ่มชาวนาบ้านบางหว้า ตำบลเชียรเขา และเป็นประธานกลุ่มชาวนาอำเภอเชียรใหญ่ นายแกลบถึงแก่ความตายเมื่อวันที่ 11 กุมภาพันธ์ 2524 จำเลยที่ 1 เป็นทายาทและผู้จัดการมรดกของนายแกลบ เมื่อวันที่ 22 ตุลาคม 2509 จำเลยที่ 2 เข้าซื้อเครื่องสูบน้ำแบบกระดกท่อเหล็กขนาด 6" x 6" ประกอบเครื่องยนต์ยี่ห้อโคเลอร์ ขนาดเค 141 จากโจทก์ 1 ชุด ราคา 1,220 บาท สัญญาจะชำระเงินเป็นงวดรวม 3 งวด มีนายแกลบ ชูทอง และจำเลยที่ 3 เป็นผู้ค้ำประกัน จำเลยที่ 2 คงค้างชำระ 813 บาท ต้องรับผิดชอบค่าเสียหายเท่าอัตราดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันผิดสัญญาเป็นเวลา 5 ปี เป็นเงิน 304.87 บาท รวมเป็นเงินที่จำเลยที่ 2 ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ 1,117.87 บาท นายแกลบและจำเลยที่ 3 ในฐานะผู้ค้ำประกันต้องร่วมรับผิดชอบ วันที่ 2 พฤศจิกายน 2509 จำเลยที่ 2 เข้าซื้อเครื่องพ่นยาปราบศัตรูข้าว ยี่ห้อเอ็กมิ จากโจทก์จำนวน 4 เครื่อง ราคา 900 บาท สัญญาจะชำระเงิน 3 งวด มีนายแกลบเป็นผู้ค้ำประกัน จำเลยที่ 2 ยังค้างชำระอีก 600 บาท คิดดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี เป็นเงิน 225 บาท รวมเป็นเงินที่จำเลยที่ 2 ค้างชำระโจทก์ และนายแกลบต้องรับผิดชอบ จำนวน 825 บาท วันที่ 5 กันยายน 2510 นายแกลบซื้อปุ๋ยเคมีแอมโมเนียมฟอสเฟต สูตร 16-20-0 จากโจทก์ จำนวน 7,300 กิโลกรัม ราคา 14,600 บาท สัญญาจะชำระราคาภายในวันที่ 30 มิถุนายน 2511 มีจำเลยที่ 2 เป็นผู้ค้ำประกัน นายแกลบผิดนัดไม่ชำระราคาเลย ต้องรับผิดชอบชำระค่าปุ๋ยดังกล่าวพร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีเป็นเวลา 5 ปี รวมเป็นเงิน 20,075 บาท โดยจำเลยที่ 2 ต้องร่วมรับผิดชอบ วันที่ 6 สิงหาคม 2510 นายแกลบเข้าซื้อเครื่องสูบน้ำแบบท่อเหล็กขนาด 8" x 12" ยี่ห้อบริค จากโจทก์ 1 เครื่อง ราคา 3,425 บาท สัญญาจะชำระราคา 3 งวด มีจำเลยที่ 2 และที่ 4 เป็น

ผู้ค้าประกัน นายแถบผิวดินไม่ชำระราคาต้องรับผิดชอบชำระแก่โจทก์พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี เป็นเวลา 5 ปี จำเลยที่ 2 และที่ 4 เป็นผู้ค้าประกันต้องร่วมรับผิดชอบด้วยในจำนวนเงินทั้งสิ้น 4,709.37 บาท วันที่ 10 สิงหาคม 2511 นายจรัส ขาววงศ์ ซื้อปุ๋ยแอมโมเนียมฟอสเฟต สูตร 16-20-0 จากโจทก์ จำนวน 16,300 กิโลกรัม ราคา 32,600 บาท สัญญาจะชำระราคาภายในวันที่ 2 พฤษภาคม 2512 มีจำเลยที่ 5 นายแถบ และนายสงวน หนูครุณ เป็นผู้ค้าประกันนายจรัสค้างชำระอีก 31,000 บาท ต่อมานายจรัสและนายสงวนถึงแก่ความตาย โจทก์ทราบดีการตายของคนทั้งสองเมื่อเดือนมกราคม 2525 คนทั้งสองไม่มีทรัพย์สินมรดกที่จะชำระหนี้โจทก์ นายแถบและจำเลยที่ 5 เป็นผู้ค้าประกันจึงต้องรับผิดชอบนับแต่วันผิวดินเป็นเวลา 5 ปี นายจรัสต้องรับผิดชอบดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีเป็นเงิน 11,625 บาท รวมเป็นเงินที่นายแถบและจำเลยที่ 5 ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ 42,625 บาท เมื่อวันที่ 6 สิงหาคม 2511 จำเลยที่ 4 เข้าซื้อเครื่องสูบน้ำแบบท่อเหล็กขนาด 8" x 12" ยี่ห้อบริคจากโจทก์ 1 เครื่อง ราคา 3,500 บาท สัญญาจะชำระราคา 3 งวด มีนายแถบและจำเลยที่ 2 เป็นผู้ค้าประกัน จำเลยที่ 4 ชำระราคาแก่โจทก์เพียง 500 บาท แล้วไม่ชำระอีกเลย จำเลยที่ 4 ต้องรับผิดชอบดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี เป็นเวลา 5 ปี เป็นเงิน 1,125 บาท รวมเป็นเงินที่จำเลยที่ 4 ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ จำนวน 4,125 บาท นายแถบกับจำเลยที่ 2 ผู้ค้าประกันต้องร่วมรับผิดชอบด้วย เมื่อวันที่ 30 สิงหาคม 2512 นายแถบได้กู้ยืมเงินตามโครงการช่วยเหลือชาวนาจากโจทก์ 2 รายการโดยกู้ยืมเงินเพื่อจัดซื้อปุ๋ย จำนวน 162,000 บาท และเพื่อจัดซื้อเครื่องสูบน้ำจำนวน 72,150 บาท ทั้งสองรายการสัญญาจะชำระคืนภายในวันที่ 1 กันยายน 2513 โดยมีจำเลยที่ 6, 7, 8, 9 และที่ 10 เป็นผู้ค้าประกัน ต่อมาวันที่ 2 พฤศจิกายน 2513 นายแถบได้รับเงินจัดสรรซื้อปุ๋ยเคมีจากโจทก์อีก 3,500 บาท กำหนดชำระคืนวันที่ 30 สิงหาคม 2514 แต่นายแถบผิวดินไม่ชำระคืนต้องรับผิดชอบ ดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีนับแต่วันผิวดินถึงวันฟ้องโจทก์คิดเพียง 5 ปี เป็นเงิน 1,312.50 บาท รวมเป็นเงินที่นายแถบต้องรับผิดชอบอีก 4,812.50 บาท นายแถบทำหนังสือรับสภาพหนี้ให้นายแถบถึงแก่ความตายเมื่อวันที่ 11 กุมภาพันธ์ 2524 โจทก์ทราบดีการตายเมื่อวันที่ 15 พฤษภาคม 2524 จำเลยที่ 1 เป็นภรรยา นายแถบเป็นทายาทและผู้จัดการมรดกของนายแถบ จำเลยที่ 1 ต้องรับผิดชอบชำระหนี้แทนนายแถบ โจทก์ทวงถามแล้วจำเลยที่ 1 เพิกเฉยขอให้จำเลยที่ 1 ชำระเงินจำนวน 340,935.36 บาท โดยให้จำเลยที่ 2 ถึงที่ 18 ร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ 1 ดังต่อไปนี้ จำเลยที่ 2 จำนวน 57,851.87 บาท จำเลยที่ 3 จำนวน 1,117.87 บาท จำเลยที่ 4 จำนวน 39,034.37 บาท จำเลยที่ 5 จำนวน 42,625 บาท จำเลยที่ 6, 7, 8, 9 และ 10 จำนวน 262,645.50 บาท จำเลยที่ 11 จำนวน 10,831.12 บาท จำเลยที่ 12 จำนวน 9,143.75 บาท จำเลยที่ 13 จำนวน 16,644.37 บาท จำเลยที่ 14 จำนวน 10,828.12 บาท จำเลยที่ 15 จำนวน 10,656 บาท จำเลยที่ 16 จำนวน 14,781.25 บาท จำเลยที่ 17 จำนวน 2,887.50 บาท และจำเลยที่ 18 จำนวน 67,237.50 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงินที่แต่ละคนต้องรับผิดชอบแก่โจทก์ นับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยที่ 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 13, 15, 17 และที่ 18 ให้การปฏิเสธ ขอให้ยกฟ้อง ต่อมาจำเลยที่ 3 ขอถอนคำให้การเดิม และให้การใหม่ว่าเป็นผู้ค้าประกัน จำเลยที่ 2 จริง ยอมขอใช้เงินแทนจำเลยที่ 2 ตามที่โจทก์เรียกร้องและนำเงินจำนวน 1,117.87 บาท วางศาลเพื่อชำระแก่โจทก์ต่อไปจำเลยที่ 12 ขาดนัดยื่นคำให้การและขาดนัดพิจารณา จำเลยที่ 14 และที่ 16 ให้การรับว่าเป็นหนี้โจทก์จริงต่อมาโจทก์ขอถอนฟ้องจำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 14 ศาลอนุญาตโจทก์กับจำเลยที่ 16 ทำสัญญาประนีประนอมยอมความ ศาลพิพากษาตามยอมแล้วศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยที่ 1 ชำระเงินจำนวน 166,427.25 บาท พร้อมดอกเบี้ย

อัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปี จากต้นเงิน 121,038 บาท นับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ หากบังคับเอาจากจำเลยที่ 1 ไม่ได้ให้จำเลยที่ 4 ชำระแทนไม่เกิน 4,709.37 บาท และจำเลยที่ 6, 7, 8, 9 และ 10 ร่วมกันชำระแทนไม่เกิน 78,512.50 บาทพร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปี จากต้นเงิน 3,425 บาทและ 57,100 บาท ตามลำดับ จำเลยที่ 6, 7, 8, 9 และ 10 ร่วมกัน รับผิดชอบ 2,500 บาท สำหรับจำเลยที่ 16 ให้บังคับคดีตามคำพิพากษาตามยอมฉบับลงวันที่ 28 เมษายน 2526 คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก จำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 6 ถึงที่ 10 อุทธรณ์ระหว่างการพิจารณาของศาลอุทธรณ์จำเลยที่ 10 ถึงแก่กรรมศาลอุทธรณ์อนุญาตให้นางจำนอง เสือแก้ว ภริยาเข้าเป็นคู่ความแทนศาลอุทธรณ์พิพากษายืน จำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 6 ถึงที่ 10 ฎีกาศาลฎีกา วินิจฉัยว่า "ที่จำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 6 ถึงที่ 10 ฎีกาว่า คดีโจทก์ขาดอายุความเพราะมิได้ฟ้อง จำเลยที่ 1 ภายใน 1 ปีนับแต่วันที่นายแถม ชูทอง ถึงแก่กรรมนั้น ศาลล่างทั้งสองพิพากษาให้จำเลยที่ 1 รับผิดชอบต่อโจทก์ในหนี้ที่นายแถมซื้อเชื่อกับเข้าซื้อเครื่องสูบน้ำจากโจทก์ หนี้ที่ค่าประกัน จำเลยที่ 2 ที่ 4 และนายจรัส ขาววงศ์ และหนี้ตามสัญญากู้ยืมหนี้เหล่านี้เว้นแต่หนี้ตามสัญญากู้ยืม นายแถมได้ทำหนังสือรับสภาพหนี้ต่อโจทก์เมื่อวันที่ 25 พฤษภาคม 2520 อันอยู่ภายในระยะเวลา 10 ปีนับแต่หนี้ดังกล่าวถึงกำหนดชำระ แต่เกิน 2 ปี ปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยในเบื้องต้นมีว่า นายแถม ได้รับสภาพหนี้ต่อโจทก์ภายในอายุความหรือไม่ ซึ่งฝ่ายจำเลยต่อสู้ว่า หนี้เหล่านี้ต้องใช้อายุความ 2 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 165(1) และ(2) เห็นว่า โจทก์เป็นกรมใน รัฐบาล โจทก์มิได้ทำการขายปู้และให้เข้าซื้ออุปกรณ์การเกษตรแก่บุคคลทั่วไป แต่รัฐบาลได้จัดทำ โครงการช่วยเหลือเกษตรกรและให้โจทก์จัดหาปู้และอุปกรณ์การเกษตรขายและให้เข้าซื้อแก่ เกษตรกรในราคาถูก การขายสินค้าของโจทก์จึงมิใช่เป็นการหากำไรโจทก์จึงมิใช่พ่อค้าตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 165(1) ทั้งมิใช่เป็นบุคคลผู้ประกอบกิจการตาม มาตรา 165(2) ไม่อยู่ในบังคับของอายุความตามมาตราดังกล่าว และกรณีไม่มีกฎหมายบัญญัติ เรื่องอายุความไว้โดยเฉพาะ จึงต้องถืออายุความ 10 ปี ตามมาตรา 164 ดังนั้นการรับสภาพหนี้ของ นายแถมจึงเป็นการรับสภาพหนี้ภายในอายุความเป็นเหตุให้อายุความสะดุดหยุดลง และต้องเริ่ม นับอายุความใหม่ตั้งแต่เวลาเมื่อเหตุที่ทำให้อายุความสะดุดหยุดลงนั้นสิ้นสุดไปซึ่งตามหนังสือ รับสภาพหนี้นายแถมสัญญาว่าจะนำเงินมาชำระให้เสร็จสิ้นภายในวันที่ 24 พฤษภาคม 2521 ถือว่า เหตุที่ทำให้อายุความสะดุดหยุดลงได้สิ้นสุดลงในวันดังกล่าว ต้องเริ่มนับอายุความ 10 ปี ใหม่ตั้งแต่นั้น สำหรับหนี้เงินยืมแก่นายแถมจะไม่ได้รับสภาพหนี้ไว้ แต่หนี้ดังกล่าวมีกำหนดอายุความ 10 ปี และต้องเริ่มนับอายุความตั้งแต่วันที่หนี้ถึงกำหนดชำระ คือวันที่ 1 กันยายน 2515 ทำให้ สิทธิเรียกร้องของโจทก์ทั้งหมดอันมีต่อนายแถมมีกำหนดอายุความยาวกว่า 1 ปี ดังนั้นกรณีจึงต้อง บังคับตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1754 วรรคสาม คือ โจทก์ต้องฟ้องจำเลยที่ 1 ภายในกำหนด 1 ปี นับแต่โจทก์ได้รู้หรือควรได้รู้ถึงความตายของนายแถมเมื่อนายแถมจะ ถึงแก่กรรมในวันที่ 11 กุมภาพันธ์ 2524 แต่ปรากฏตามคำเบิกความของนายยุกติ สาริกะภูติ พยาน โจทก์ซึ่งเป็นอธิบดีกรมส่งเสริมการเกษตรโจทก์ว่า พยานทราบเรื่องนี้เมื่อวันที่ 15 พฤษภาคม 2524 จึงถือว่าโจทก์รู้ถึงความตายของนายแถมในวันดังกล่าว เมื่อโจทก์ฟ้องคดีนี้เมื่อวันที่ 10 พฤษภาคม 2525 จึงเป็นการฟ้องจำเลยที่ 1 ภายในกำหนด 1 ปี นับแต่วันดังกล่าวคดีโจทก์จึงไม่ขาดอายุความที่ จำเลยที่ 6 ถึงที่ 10 ฎีกาว่า โจทก์ผ่อนเวลาชำระหนี้ให้นายแถม ชูทอง สามจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 6 ถึงที่ 10 ซึ่งเป็นผู้ค้ำประกันนายแถมจึงหลุดพ้นจากความรับผิดชอบด้วยนั้น เห็นว่าจำเลยเหล่านี้มิได้ กล่าวอ้างความขื่อนี้มาในชั้นอุทธรณ์แต่ประการใดศาลฎีกาจึงไม่รับวินิจฉัยให้สำหรับฎีกาของ

จำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 6 ถึงที่ 10 ที่ว่าเอกสารที่โจทก์นำมาฟ้องไม่ปิดแสดมภ์ จึงนำมาใช้เป็นพยานหลักฐานไม่ได้ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 118 นั้น เอกสารที่โจทก์นำมาฟ้องที่เข้าข่ายอาจต้องเสียอากรตามบัญชีอัตราอากรแสดมภ์ของประมวลรัษฎากรคือ หนังสือสัญญายืมเงินทุนหมุนเวียนช่วยเหลือชาวนา หนังสือสัญญาเช่าซื้ออุปกรณ์การเกษตร และหนังสือสัญญาค้ำประกัน ส่วนหนังสือสัญญาซื้อขายปุ๋ยและหนังสือรับสภาพหนี้ประมวลรัษฎากรมิได้บังคับให้ต้องปิดอากรแสดมภ์แต่อย่างใด สำหรับหนังสือยืมเงินและหนังสือสัญญาเช่าซื้อนั้น ตามบัญชีอัตราอากรแสดมภ์กำหนดให้ผู้ที่ต้องเสียอากรคือผู้ให้กู้และผู้ให้เช่าซึ่งก็คือโจทก์ แต่โดยเหตุที่โจทก์เป็นกรมในรัฐบาลจึงได้รับยกเว้นไม่ต้องเสียอากรตามประมวลรัษฎากร มาตรา 121 ดังนั้นแม้โจทก์ไม่ปิดแสดมภ์สำหรับเอกสารดังกล่าว โจทก์ก็มีสิทธิอ้างเอกสารดังกล่าวเป็นพยานหลักฐานได้ คงมีปัญหาคือต้องพิจารณาต่อไปในเรื่องหนังสือสัญญาค้ำประกัน แม้ว่าผู้มีหน้าที่ต้องเสียอากรจะไม่ใช้โจทก์อันทำให้ไม่ได้รับการยกเว้นตามประมวลรัษฎากร มาตรา 121ก็ตามแต่ศาลล่างทั้งสองให้จำเลยที่ 1 รับผิดในหนี้ค้ำประกันเฉพาะที่นายแสบค้ำประกันจำเลยที่ 2 ที่ 4 และนายจรัส ขาววงศ์ปรากฏว่าจำเลยที่ 1 ให้การรับว่า นายแสบได้ค้ำประกันนายจรัสจริง และได้ให้การปฏิเสธว่านายแสบมิได้ค้ำประกันจำเลยที่ 2 ที่ 4 ดังนั้น จึงฟังได้ว่านายแสบ ได้ทำสัญญาค้ำประกันจริง โดยศาลไม่จำเป็นต้องใช้สัญญาค้ำประกันเป็นพยานหลักฐานประกอบการพิจารณาคดี ส่วนความรับผิดตามสัญญาค้ำประกันของจำเลยที่ 6 ถึงที่ 10 นั้น ศาลล่างทั้งสองพิพากษาให้จำเลยที่ 6 ถึงที่ 10 รับผิดในหนี้ค้ำประกันการกู้ยืมเงินของนายแสบนี้กู้ยืมดังกล่าวโจทก์ให้นายแสบกู้ยืมไปเพื่อเป็นทุนหมุนเวียนช่วยเหลือชาวนา ถือได้ว่าเป็นการที่รัฐบาลให้ราษฎรกู้ยืมเพื่อการเกษตรกรรมการค้าประกันหนี้ของจำเลยที่ 6 ถึงที่ 10 เนื่องจากการดังกล่าวจึงได้รับยกเว้นไม่ต้องเสียอากรตามบัญชีอัตราอากรแสดมภ์ ข้อ 17 ข้อยกเว้น (ก) ที่จำเลยที่ 1 ฎีกาข้อสุดท้ายเป็นปัญหาข้อเท็จจริงว่า จำเลยที่ 6 ถึงที่ 10 หาได้สืบให้เห็นโดยชัดเจนถึงการปฏิเสธความรับผิดตามหนังสือรับสภาพหนี้ท้ายฟ้องไม่ ดังนั้น จำเลยเหล่านี้จึงต้องร่วมรับผิดกับจำเลยที่ 1 ในหนี้สินที่ค้างชำระแก่โจทก์ หาใช่จำเลยที่ 1 ต้องรับผิดเพียงผู้เดียวและจำเลยอื่นรับผิดในฐานะผู้ค้ำประกันไม่นั้น จำเลยที่ 1 มิได้กล่าวอ้างความข้อนีมาในชั้นอุทธรณ์แต่ประการใด ศาลฎีกาจึงไม่รับวินิจฉัยให้ศาลล่างทั้งสองพิพากษาชอบแล้ว"พิพากษายืน

องค์คณะ

ปิ่นทิพย์ สุจริตกุล · สง่า ศิลปประสิทธิ์ · ศักดา โมกขมรรคกุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/3150/2532>